

FREDAG

livet

ANDERS BROCHMANN

Alder: 40 år. **Yrke:** Eier hybel.no og Natt&Dag, ildsjel i Fuglehjelpen. **Sivilstatus:** Gift, fire barn fra 0–12 år. **Hvor er du i livet?** Godt etablert, godt fornøyd og mye mer lik min egen far enn jeg hadde trodd.

Fuglehjertet

Forretningsmann og firebarnsfar Anders Brochmann (40) nekter å fortelle hvor mye tid

Av Marianne L.L. Melgård (tekst) og Siv Dolmen (foto)

Denne tårnfalken var bare noen dager gammel da den ble funnet på rullebanen på Gardermoen, sier Anders Brochmann og peker på bildet på dataskjermen.

Mest likner det en grå dundott eller hybelkanin, festet på gule fugleføtter. Men så er det de intense, svarte øynene og det komisk strenge rovfuglnebbet.

– Den har antakelig falt ut av redet og landet på taket av en servicebil, og blåst av igjen når bilen kjørte over rullebanen. For så unge fugler kan verken fly eller gå for egen maskin, forklarer Brochmann.

Vi treffer 40-åringen på kontoret hans nær Oslo S. Herfra markedsfører forretningsmannen og firebarnsfaren nettstedet hybel.no og gratisavisen Natt&Dag, to bedrifter Brochmann eier med en partner. Men all fritid går med på å hjelpe fugler i trøbbel gjennom den frivillige organisasjonen Fuglehjelpen.

– Altså, akkurat hvor mye tid som går med på å hjelpe fugl vil jeg ikke ut med. Da høres jeg ut som en dårlig far, sier Brochmann med en liten latter.

Den heldige, vesle tårnfalken ble ivaretatt av Fuglehjelpen i fire og en halv uke før den ble sluppet fri igjen. Foret opp på brune mus fra Oslo Reptilpark, og holdt i et bur unna mennesker. Fugleungen representerer en av rundt 15.000 årlige telefonhenvendelser, og av de rundt 5000 fjærkledd pasientene som hvert år er innom Fuglehjelpens system av frivillige.

– Vi trenger sårt et rovfuglmottak i Oslo. Norge er et u-land når det kommer til fuglevelferd sammenliknet med nabolandene våre, påpeker Brochmann.

Ornitologen Pelle Wickstrøm (72) startet Fuglehjelpen i 1999, og den lille organisasjonen er basert på frivillig innsats fra ildsjeler og i overkant av hundre betalende medlemmer.

Svanesinne

– Når politi og brannvesen får telefoner om skadd eller syk fugl, eller fugl som har havnet i feil miljø, henviser de til oss. Vi er i akuttberedskap for telefonrådgivning, henting til veterinær og eventuell rehabilitering og ringmerking, pluss at vi drifter fire duetårn i Oslo. Derfra fører vi dem og plukker ut eggene, og erstatter disse med porselensegg, for å holde bestanden i sjakk, forteller Brochmann.

Dyrebeskyttelsen, Norsk ornitologisk forening, politi, brannvesen og utvalgte veterinærer er praktiske støttespillere, men uten økonomisk støtte fra kommune eller stat truer nedleggelse.

– I vinter kontaktet vi kommunen og søkte om midler til drift, som innebærer veterinærkostnader, fuglefôr, telefon- og bensinkostnader, enkle ting. Men vi fikk nei, Arbeiderpartiet var positive, men ble nedstemt. Få dager seinere – søndag ettermiddag – var jeg ute med barna mine og ble oppringt av Den Norske Opera. De arrangerte en gallamiddag i regi av Oslo kommune, men en illsint svane

FUGLEVENN: Ved siden av å være eier av blant annet Natt&Dag jobber Anders Brochmann frivillig i Fuglehjelpen. Her er han på

hindret gjestene i å komme inn i bygget. Og da ringte de Fuglehjelpen!

Brochmann viser nye bilder på skjermen. I

tjukk vinterjakke holder han tett rundt den enorme fuglen.

– Jeg ga dem klar beskjed om at dette gjør

3

PÅ SPARKET:**Hva slags musikk hører du på?**

– Mye forskjellig, Afzelius, Vreeswijk, de gamle gitarkameratene og klassisk musikk.

Hva er din favorittfilm?

– Alexander Paynes «Sideways», kanskje – eller Michael Radfords «Il Postino».

Hvilken bok har gjort sterkest inntrykk på deg?

– Knut Hamsuns «Sult».

QUIZ
KALENDER
PARADOKS
NAVN

den han bruker på å hjelpe fugler i nød. – Jeg vil ikke framstå som en dårlig far, sier han.

taket av Operaen i Oslo.

jeg ikke for dere, men kun for å hjelpe svanen. De forventer jo at vi skal stille opp gratis, i helger, på kvelder, you name it! Over telefon

fortalte svaneeksperten vår at fuglens familie holdt til i Akerselva, så med ungene bak i bilen kjørte jeg ned og fikk hjulpet den tilbake til sine, sier han.

Duemassakren

Selv om Fuglehjelpens utsendte ønsker å hjelpe fugl, er de ingen fanatikere, presiserer Brochmann. Finner de en fugl med brukket vinge er en human avlivning den beste løsningen. Naturen må gå sin gang, men lidelsene kan minimeres.

– For et par år siden samarbeidet vi med TV 2 om å avdekke et stygt tilfelle av systematisk fugleplageri. Kontoransatte rundt Oslo S klaget på duebæsj, og saneringsselskapets løsning ble å massakrere duer på bestialske måter. Etter tips fra oss la TV 2s kamerafolk seg i skjul og filmet hvordan skadedyrkontrollansatte plukket duer ut av feller, vrei nakken om på dem, klaska dem i asfalten, gasset dem, slo med en hammer ...

Brochmann rister på hodet. Hvorfor det ble akkurat fugl, vet han ikke helt.

– Mange spør meg om akkurat det. I utgangspunktet er jeg veldig glad i dyr generelt. Er du ikke glad i dyr og barn er det noe gærent med deg liksom, men kanskje fordi det er så mange om tar seg av hund og katt. Fuglene, derimot, er det få som har tid og kompetanse til å hjelpe.

Inspirerende vingeslag

Det begynte med en forkommen måkeunge i 2007, og Brochmann ble henvist av politiet til Fuglehjelpen og Pelle Wickstrøm. I dag er Brochmann en av hovedstandens mest aktive og engasjerte frivillige.

– Pelle begynner å dra på åra, så vi trenger virkelig å få all den kunnskapen han sitter på ut av hodet hans, ned på papir og helst ut på nett. Vi vil utarbeide en kunnskapsdatabase med kompendier for nedlasting, så vi kan henvise innringere dit. I tillegg sitter på et enormt bildearkiv vi gjerne skulle vist mer av, det inspirerer virkelig å se en rovfugl ta sine første vingeslag etter en vellykket rehabiliteringsperiode, sier han.

Egentlig var det lege han skulle bli, og etter noen år som ambulansesjåfør i hjembyen Fredrikstad og Oslo reiste han til København for medisinstudier. Det ble med de tre første årene for Brochmann, men han fant kjærligheten i en medstudine.

– De gode resultatene uteble, og etter tre år sa kona; «gjør hva du vil, så blir jeg lege». Så jeg starta en virksomhet, og har vært forretningsmann siden.

I dag bor han på Slemdal med kone og fire

barn, den yngste er tre måneder og den eldste er sju, og labradoren Ella.

– Jeg vil gjerne komme med en oppfordring til Klassekampens lesere, om jeg kan. Dersom du bor i nærheten av Oslo ligger det mange hundre lomvi omkring i byen, og de trenger desperat hjelp. Bare på Operataket finner du til en hver tid mange, og de må komme seg i vann så fort som mulig.

«Lomviinvasjonen» er nevnt også i andre media, etter at tusener av sjøfugl på vei nordover har blitt tatt av vestlandsvinden og endt opp på Østlandet. Lomvien er en utrydningstruet rase, en dykkende sjøfugl. Egentlig skulle lomvien passert Norge langs kysten, og siden havfuglene ikke er vant til å ferdes over land, blir forvirringen total. De tror asfalt og betong er vann og lander, men

kommer seg derfra ikke på vingene igjen på egen hånd.

Et rop om fuglehjelp

– De likner små pingviner og er helt forsvarsløse på bakken, der dør de i løpet av 24 timer. De må komme seg i sjøen så fort som mulig. Gjerne i ferskvann en liten stund, men så må de i saltvann for å overleve. Og for all del, ikke gi dem brød, de bakteriene tar livet av dem.

Brochmann foreslår å kjøpe med litt agnsild, og ta seg en tur til Operataket eller Frognerkilen og redde «mini-pingviner». Kaster du silda i vannet dykker havfuglen etter dem selv, såframt den ikke er fullstendig utmattet.

– Det kan jo bli en liten fest, altså.

Men hva synes legekona og firebarnsmora om det glødende engasjementet for byens fugl? Brochmann kniser.

– Stort sett støtter hun meg, men hun synes jo at det blir litt mye iblant. For

et par år siden ringte brannvesenet om en and i Akerselva, den hadde frosset fast og endt opp med en svær isklump rundt den ene foten. Jeg var egentlig i bilen på vei hjem med kona og tre barn baki, men klarte ikke å la være å hjelpe ...

Så kona og barn ble parkert gatelangs, mens Brochmann tok opp jakta på en forskremt stokkand. Det viste seg å være lettere tenkt enn gjort, og til slutt endte fuglehjelpen i den iskalde elva, fullt påkledd.

– Da jeg endelig fikk tak i anda og gikk tilbake mot bilen en time seinere, hadde hun fått nok og kjørt. Så jeg endte med å ta T-banen tilbake mot Slemdal, klissvåt og forfrossen, men med anda trygt i bur. Isklumpen smelta utover gulvet på vei oppover. Vi satte pris på et varmt bad da vi kom hjem, både han og jeg.

«Norge er et u-land når det kommer til fuglevelferd sammenliknet med nabolandene våre»